

עין משפט
נר מצוה

מד א מיי פֿיג מהלכות
מחלות הלכה ו טושיע
אליע סימן קס טעף ה:
מד ב מיי פֿיג מהל'
יטס הלכה טו פג
טעין לא טושיע שס סימן
קס טעף:

וקסבר אבי' דו בידה
כשהיא תחתיו דבעל
עדיפא מידה אלא
כשהיא שומרת יבם
מאמר ס"פא דעבוב
רבא מאמר לכ"ש עו
נשואה ודאי ארוסה
נשואה לחלוק בנכסי
אלעזר כותיה דרבא

[illegible]

השמים. וז"ל ומה מרדכי נצח
היבס כיון דלי לית לה מרדאש חקית
לה נצח משני וז"ל ששם ששם מרד
הראשון נבסו טרפא מלקוחות אע"פ
שיש בני חורין לשני א"כ תהא קלה
בעיניו להוציאה א' וארי' דנפקא מינה
שיכול היבס למכור שדותיו ואפילי
אשמוקא אחר כך שדות של מת לא
טרפא ממשעבדי ואס היתה אשמו
טורפת מוק ומוסו למאי דבעי למימר
כפ"ס מי שהיה נשוי (במוות ה' וס'
דלי אשמוקא ויני חרי לא נפקא מינה
ממשעבדי קשה וי"ל דנפקא מינה
אס גירסה ויזכ"ר אשמוקא שדותיו של
מת דלא נביא מבני חרי דשני;
ובחרש' וישרה. מנלל קאמר
עד שירפא ממשע
דאפי' תלה לייבס לחלל אין שומעין
לפי שאין חוסמין אותה וזה"ל דה"מ
למניקט מוסה שחין;
גב' אחין לא רצו לא לייבס ולא לחלל
אבאי חורין ב' אפילו לא
רצו לייבס אלא לחלל ה"מ מסיפק;
אמר

[illegible]

עד שגדיל (6) או ב' שומעין לו אלא א' איחבר ביאת קמן וזו אמר 'ביאת קמן עד קמן עדיפא דהא מילין ביאת קמן לאו כלום רצה לייבם אלא לח' עדיפא לא לא רצה לחלוץ ולא לייבם אמר רמציה עליה דידיה שומעין לו ואי ביאת ומייבם ולטעמך וב' נינטר דלמא אתי

ל עד שיבא ממדינת הים או חרש או שומא אין
 ירים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם: גמ'
 מצה גדול פליגי בה ר' יוחנן ור' יהושע בן לוי חד
 אמר אמר חליצת גדול עדיפא מאן דאמר ביאת
 ייבום ומאן דאמר חליצת גדול עדיפא במקום גדול
 יאיתא תני לא רצה מחזירין על כל האוחין מאי לאו לא
 וקתני מהלכין אצל האחין שמע מינה ביאת קמן
 וחלוץ ולא לייבם דכוותה גבי האחין לא רצו לא
 יחזירין אצל הגדול ולמכפיה לכהנייה לדירה כיון
 יאיתא לדירה כייפין תנן תלה בקמן עד שיגדיל אין
 קמן עדיפא אמאי אין שומעין לו ננסר דלמא גדיל
 ול עד שיבא ממדינת הים אין שומעין לו אמאי
 וחלוץ אלא כל י שהוי מצוה לא משחינן
 אות

למקומו על שם
התבוננות אל ובענין
זה. ואין שוחרות.
בנינו ובינה היאם את
חמיו (אל ויחם). את
שוחרות אל ובינה
התבונן. כלומר חמיו
של שוחרות אל טעמו
תכונת (חמיו חם). ספק
זוא. והפסדית התכונת
התבוננות שם. ומכאן
מירי וזכר. מירי וזכר
העל סאן וזלזי וזכר
העל. כנבדיר וזכר. וזלזי
מחוקקת נכנסים ידמ. וזלזי
ואין כלן מלאי מירי וזכר
(שם). והלכן מירי וזכר
בשמות נכנסים היו לנו
ידי. העל מתיבין
המלאי. מחברו על
המלאי וענין לביסא עליו

שנמדינתם הים גדול ממך כיון דלחם גדול החסין שפניו
 ביאם קטן וחלילה גדול. גדול רואה לחתוך וקטן [ממנו] רואה
 ראה שמה יתנא סרים ופאי מאן דלה חיים לתישעו קטן מוח
 מלה בקטן פה שיגדיל וישנ ליה שחוי מנזה לל
 דהא מנזה אנדול רמיא: אלל לחתוך וקטני מפלג
 ורזו דמנחמין אייבוס קאי לסכ חחרין אלל
 אייבוס חחרין אלל דני אלא קאי לל 366 חחרין

מזה דסדרי מזה לא משהיין וסרי מפרש בנמצא: **גמ'**
 וסאי קטן לאו קטן ממש הוא דקטן לאו קטן חלילה ויביס
 ויביס הכא ודאי קטניא דשעתין מוכחא דלאו קטן ממש הוא
 דשהיין אלמא בקטן ממש כוליה מודו: **במקום גדול ביאס קטן**
על כל הארץ. אולי יבמה: **ואמאי חורין ללל גדול.** רי אמרת
 ויול דכין דכוליה צעו למיחלן ויחיו נמי צעו למיחלן איחיו קדים
 ויחיהוהו למיחלן ויחיהוהו נמי צעו למיחלן ויחיהוהו קדים

לחיותה (סופה בה ובניו)
שבושוח חוה, וקסבר
אבי ידו כידה, לפיך
כשמה ונפלה לפני ינס
ומה עד שלל נתימה,
ירשיה וירשי הנעל שיהס
באס לירש, זה מכה אחתו
זה מכה אחיו, לנצח שמה
ליוה עדימל וצית חלל

יורשי האב ובתובות פנה. דידור ערפא מידה. וכשמה עמד אחיו ליצחא במקומו וסרי הוא מה
 לו מוסס אחיה וקוקה יעקב פה. וזו לא מידה. אין לזון חסר דבר זה וסובה דין זה ליכא
 לימר שמגרשה בגט ומחזירה. מרי מילי אשתעין. מנרשה בגט ואחיה לריכס חליפה. ואשת
 חתונה עליה ואחיה אשת אב ואחיה אב. מצוה בדרבנן. האמת.

ואם מחתה כשהיא שומרת יום אף לא לזרועיה נכון כלום (נשט), אלא לרחות בצרה בלבד. כלומר
 ביום מדי (מדיניות 32) אין להקשות על דבר זה ועוד 32 סד, לילה לשני מדי (מדיניות 32) אי
 ששם זה להחזירה מחזירה כשאר אשה (מחזירות 32). וכענין לעיל ח' כ', ולא אמרין מזה דמא
 ובהא לא מוסיף הכהן (בבא 12) המחזיר ומה הכהן (למילך 12). עוד באו שני ענינים נמשך

לפיכך נכסי מלוג בחזקת
לדחות אחזקה שלא תאסרה
להקניט בדבר זה (שם טו א'
חמנא עליה ועבדה ומהשתא